

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/62/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5811010248
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Juraj Krupa
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5811010248.1

Uznesenie

Senát Krajského súdu v Žiline, zložený z predsedu senátu Juraja Krupu a sudcov JUDr. Milana Repáňa a JUDr. Vladimíra Sučika na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30.7.2014 v Žiline, o odvolaní okresného prokurátora a poškodenej Mgr. G. B. proti rozsudku Okresného súdu v Námestove č.k. 4T/79/2011-408 zo dňa 11.2.2014

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. napadnutý rozsudok sa **z r u š u j e**.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa **v r a c i a** okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu opäť prerokoval a rozhodol.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej Mgr. G. B. sa **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Citovaným rozsudkom Okresný súd v Námestove oslobodil obžalovaného S. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., C. XXX, okr. H., spod obžaloby pre skutok, ktorým údajne spáchal trestné činy (prečiny) ublíženia na zdraví a nebezpečného vyhrážania podľa §§ 156 ods. 1, 360 ods. 1 Tr. zák.

Skutkovým základom podanej obžaloby je tvrdenie, že obžalovaný dňa 2.11.2010 okolo 9.00 hodiny na schodišti v bytovke č. XXX na C. ul. v R., fyzicky napadol G. B., nar. XX.XX.XXXX počas toho, ako umývala spoločné priestory, a to tak, že ju dvakrát udrel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, následne ju chytil za vlasy a vyhrážal sa jej, že ju zabije, čo u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční a keď začala kričať o pomoc, odsotil ju do zábradlia na schodišti, ktorým konaním jej spôsobil pomliaždenie hlavy v oblasti záhľavia, pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti pod ľavou očnicou, pomliaždenie a podkožný výron hornej pery úst vľavo, odreninu a tržnú ranu na sliznici hornej pery úst vľavo, pomliaždenie a podkožný krvný výron na vonkajšej strane ľavého predkolenia a pomliaždenie a podkožný výron na vnútornej strane pravého predkolenia, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní od 2.11.2010 do 23.11.2010.

Podľa § 307 ods. 1 Tr. por. (...) rozsudok môže odvolaním napadnúť

- a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,
- b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine **v** rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe,
- c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody,
- d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Podľa § 308 ods. 1 Tr. por. v neprospech obžalovaného môže rozsudok napadnúť odvolaním prokurátor; len čo do povinnosti na náhradu škody má toto právo aj poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Z uvedeného plynie, že poškodená B. nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti oslobodzujúcemu výroku rozsudku. Proti nemu mohol podať odvolanie iba prokurátor.

Keďže podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané (...) osobou neoprávnenou (...), krajský súd podľa tohto zákonného ustanovenia odvolanie poškodenej zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie aj prokurátor. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu, aby ju opätovne prejednal a rozhodol. Mal za to, že vykonané dôkazy postup súdu v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku vôbec neodôvodňovali. Obžalovanému je kladené za vinu spáchanie prečinu ublíženia na zdraví, ktorého trestného činu sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví, pričom následkom musí byť ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona, ktorým je objektívne existujúci stav charakterizovaný poruchou dokonanej stavby tela alebo jeho jednotlivých orgánov alebo ich harmonickej funkcie, alebo psychickou traumou, musí viesť k porušeniu somatických alebo psychických funkcií, medzi ktoré patrí napr. aj nespavosť. Aj keby súd konanie obžalovaného nevyhodnotil ako ublíženie na zdraví, tak s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu samotné napadnutie poškodenej obžalovaným by bolo možné subsumovať pod ustanovenie § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 20 Trestného zákona. Prokurátor ďalej uviedol, že medzi obžalovaným a poškodenou opakovane dochádzalo k napádaniu (verbálnemu), čo potvrdil aj svedok C., preto nemožno prijať závery súdu prvého stupňa, že spáchanie trestného činu nebezpečného vyhrážania nebolo v danom prípade preukázané. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný spáchanie skutku sčasti poprel, keď uviedol, že prichytil poškodenú, ako mu sype smeti k dverám, následkom čoho otvoril dvere, chytil ju za pravé rameno a vodou, ktorá bola v modrom lavóre, ju obliel. Poprel vyhrážky na adresu poškodenej. Obžalovaného zo spáchania skutku usvedčuje najmä výpoveď poškodenej B., ktorá popísala opakovane a nemenne priebeh konfliktu s obžalovaným tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Jej výpoveď sčasti potvrdil svedok M. C., ktorý však nepočul žiadne výhrážné slová zo strany obžalovaného, počul však ako poškodená kričí o pomoc. Znalec MUDr. Ján Jelenčík ustálil čas, po aký bol sťažený obvyklý spôsob života poškodenej na 4 až 5 dní, pričom poškodená obmedzenie v obvyklom spôsobe života videla v tom, že mala peru podbehnutú krvou, modriny na hlave, na líci, nohe a ruke, bola nekľudná, mala problém so spánkom a bolela ju hlava. Pol roka chodila k psychológovi a nakoniec sa z bytového domu odsťahovali. Po dvoch týždňoch sa do bytu s rodinou vrátila, avšak nikam nemohla chodiť sama. Aj keď počiatok incidentu medzi poškodenou a obžalovaným nikto nevidel, spáchanie skutku potvrdzuje výpoveď svedka C., ktorý poškodenú počul kričať a po otvorení dverí bytu zbadal, ako obžalovaný drží poškodenú za vlasy.

V posudzovanej veci okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom č.k. 4T/79/2011-324 zo dňa 31.1.2013, keď uznal obžalovaného vinným zo skutku, ktorý mu je kladený obžalobou za vinu. Krajský súd v dôsledku podaného odvolania uvedené rozhodnutie zrušil, pričom poukázal predovšetkým na fakt, že v konaní nebola pochybnosť o vzniku ujmy na zdraví poškodenej, ale o naplnení skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví. V tomto smere v rozhodnutí úplne absentovali úvahy prvostupňového súdu.

Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu MUDr. B. ohľadom jej vzťahu k poškodenej (z dôvodu totožnosti ich priezvisk), z ktorého vyplynulo, že medzi označenými osobami nejestvuje žiaden relevantný pomer. Súd prvého stupňa tiež doplnil dokazovanie výsluchom znalca MUDr. Jelenčíka, ktorý časový rozsah obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodenej ustálil na 4 až 5 dní. Po zrušení skoršieho rozsudku bola tiež opätovne vypočutá poškodená, ktorá poukazovala na ťažkosti spojené s útokom obžalovaného, ktoré sa začali strácať až ku koncu jej práceneschopnosti (trvala 22 dní).

Odvolací súd poznamenáva, že jednou (nie jedinou) podmienkou naplnenia skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví je aj skutočnosť, že poškodený mal nie na krátky čas sťažený obvyklý spôsob

života, pričom pod pojmom nie na krátky čas treba v zmysle ustálenej judikatúry rozumieť dobu okolo 7 dní. Pracovná neschopnosť sama o sebe nemusí vždy správne odrážať povahu, intenzitu a závažnosť spôsobenej poruchy zdravia. Zákon vyžaduje sťaženie obvyklého spôsobu života, v ktorom je pracovná neschopnosť jeho dôležitou súčasťou, nie však okolnosťou rozhodujúcou, pretože je nutné posudzovať celkový obvyklý spôsob života poškodeného. Žiada sa uviesť, že posúdenie, či došlo alebo nedošlo k sťaženiu obvyklého spôsobu života je vždy úlohou súdu, nie znalca, ktorý môže poskytnúť len (vzhľadom na oblasť jeho zamerania) informáciu o tom, ako konkrétne zranenie ovplyvnilo fyzický či psychický stav poškodeného. Sťaženie obvyklého spôsobu života totiž vyžaduje hodnotenie následkov v živote poškodeného v širších súvislostiach a nemusí sa vždy prekrývať s lekárom potvrdenou práceneschopnosťou (hoci spravidla bývajú časové trvania „PN-ky“ a súdom konštatovaného sťaženia obvyklého spôsobu života totožné).

V kontexte posudzovanej veci bolo preto úlohou súdu prvého stupňa vyhodnotiť komplexne spôsob života poškodenej pred spáchaním skutku a následne skúmať obmedzenia súvisiace s útokom obžalovaného. V tomto smere bolo potrebné venovať pozornosť nielen fyzickým, ale aj psychickým následkom na poškodenej, na ktoré táto poukazovala v priebehu celého konania a ku ktorým bolo podané aj lekárske odborné vyjadrenie psychiatrickou. Pokiaľ ide o spomínané fyzické následky, tieto boli predmetom odborného lekárskeho vyjadrenia MUDr. Jelenčika zo dňa 16.12.2010, v ktorom sa uvádza, že práceneschopnosť vystavená od 2.11.2010 do 23.11.2010 je adekvátna. Nie je preto jasné, z akých dôvodov ten istý znalec následne na hlavnom pojednávaní zmenil svoje stanovisko a tvrdil, že zranenia poškodenej túto obmedzovali po dobu 4 až 5 dní. K uvedenej otázke sa znalec nevyjadril, strany súdneho konania na uvedený rozpor nepoukázali a aj súd ponechal danú okolnosť bez povšimnutia.

Ak teda okresný súd považoval za kľúčový dôkaz práve vyjadrenie znalca MUDr. Jelenčika na hlavnom pojednávaní, nepostupoval správne, jeho skutkové zistenia sú nepostačujúce pre vydanie meritorneho rozhodnutia. Krajský súd preto zrušil rozsudok prvostupňového súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol. V duchu vyššie uvedených úvah bude nevyhnutné opätovne vypočúť znalca MUDr. Jelenčika ohľadom následkov vzniknutých v súvislosti s útokom obžalovaného, predovšetkým časového rozsahu ich liečenia. Osobitne bude potrebné zamerať pozornosť na výraznú zmenu hodnotenia znalca, ktorý prv v odbornom vyjadrení považoval dobu liečenia poškodenej v rozsahu 22 dní za adekvátnu, avšak na hlavnom pojednávaní ustálil tento čas na 4 až 5 dní. Pre úplnosť tiež krajský súd poukazuje aj na správu MUDr. O. zo dňa 2.11.2010 obstaranú v prípravnom konaní, kde sa uvádza doba liečenia poškodenej 14 dní. Nakoľko v prejednávaní veci vyvstala potreba posúdenia aj dôsledkov na psychickom zdraví poškodenej, považuje odvolací súd za vhodné vypočúť aj MUDr. B., psychiatricku, ohľadom jej odborného vyjadrenia zo dňa 18.2.2011. Pokiaľ ide o psychický stav poškodenej, dokazovanie sa zameria na zisťovanie následkov vzniknutých práve v spojitosti s útokom obžalovaného; uvedené je podstatné najmä vzhľadom na vyjadrenie MUDr. B., že poškodená trpí psychickými poruchami aj v dôsledku skorších susedských konfliktov.

Pre úplnosť treba na záver upriamiť pozornosť na fakt, že Trestný poriadok v ustanovení § 285 rozlišuje jednotlivé dôvody, pre ktoré možno obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, ktoré musia nájsť svoje vyjadrenie tak vo výroku, ako aj v odôvodnení rozhodnutia. Okresný súd napadnutým rozsudkom oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. (t.j. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom); z odôvodnenia rozsudku je však zrejmé, že pokiaľ ide o trestný čin nebezpečného vyhrážania, ktorý bol tiež obžalovanému kladený za vinu, súd nepovažoval jeho spáchanie za preukázané (správne teda dôvod oslobodenia podľa § 285 písm. a/ - nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný). Ak by okresný súd opätovne dospel k záveru, že obžalovaného treba spod obžaloby oslobodiť pre žalované skutky z rôznych dôvodov v zmysle § 285 Tr. por., uvedenú skutočnosť dôsledne vyjadrí vo výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.